

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tost/21/2017
Identifikačné číslo spisu: 9017200104
Dátum vydania rozhodnutia: 28. júna 2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Szabo
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9017200104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka v trestnej veci vyžiadanej osoby N. Y., v konaní o návrhu Krajskej prokuratúry v Bratislave na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 28. júna 2017 sťažnosť prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2017, sp. zn. 3Ntc/5/2017, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave sa z a m i e t a.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. mája 2017, sp. zn. 3Ntc/5/2017, podľa § 22 ods. 4 z dôvodu § 23 ods. 1 písm. a/ zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len zákon o EZR) rozhodol, že sa nevykoná európsky zatýkací rozkaz vydaný dňa 10. marca 2017 Štátnym zastupiteľstvom Viedeň, Rakúska republika, pod sp. zn. 4 Ut 1346/04t, na občana Slovenskej republiky N. Y., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. XX, U.N., Slovenská republika, na účely trestného stíhania do Rakúskej republiky pre podozrenie zo spáchania trestného činu vraždy podľa § 75 ods. 1 StGB (Trestného zákonníka Rakúskej republiky) na tom skutkovom základe, že mal v noci z 8. na 9. septembra 1998 úmyselne zabiť osobu G. X. a to tak, že mu zaviazal ruky a nohy lepiacou páskou a kuchynským nožom mu vrazil štyrikrát do pravej strany krku, jedenkrát do pravého ramena, jedenkrát do brucha a spôsobil mu päť rán nožom do oblasti prs, pričom poškodený napokon zomrel na mechanické ochrnutie srdca a zlyhanie srdcového krvného obehu. Proti tomuto uzneseniu zahlásila prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave ako oprávnená osoba podľa § 22 ods. 7 zákona o EZR do zápisnice z verejného zasadnutia sťažnosť, ktorú následne odôvodnila (č. l. 125a, 154-156). V dôvodoch sťažnosti uviedla, že pri rozhodovaní o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu sa má vychádzať zo vzájomnej dôvery a dodatočné informácie majú tvoriť podklad pre rozhodnutie súdu. Rakúska strana uviedla doposiaľ známe skutočnosti, že v byte poškodeného boli zaistené stopy DNA a stopy po odtlačkoch prstov, pričom bola zistená zhoda odtlačkov prstov s vyžiadanou osobou. Z ohliadky miesta činu vyplynulo, že poškodený bol vzadu na chrbte spútaný lepiacou páskou, bol týraný a napokon dopíchaný nožom. Prokuratúra považovala odpoveď rakúskej strany za dostačujúcu. Ak zo strany krajského súdu nebolo možné prijať záver, že skutok bol spáchaný obzvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom, mal opätovne požiadať o doplňujúce informácie. Pokiaľ ide o samotný

skutok, v rámci predbežného vyšetrovania bolo konanie opísané v európskom zatýkacom rozkaze prokuratúrou právne kvalifikované ako trestný čin vraždy podľa § 219 zákona č. 140/1961 Zb. platného ku dňu 9. septembra 1998 (ďalej len Trestný zákon), pretože takýto postup je pre páchatel'a priaznivejší. Súčasne bol prokuratúrou vyjadrený právny názor, že konanie by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, pričom trestné stíhanie by sa podľa § 67 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona premlčalo uplynutím premlčacej doby, ktorá je 20 rokov. Z popisu skutku možno právnu kvalifikáciu podľa odseku 1 vylúčiť. Osoba bola zviazaná a následne usmrtená, teda nie je možné vylúčiť, že bola vystavená bolestiam na hranici znesiteľnosti trvajúcu určitý čas, bola vystavená psychickým útrapám z dôvodu extrémneho strachu o svoj život, vrátane vlastnej bezmocnosti s ohľadom na neúčinnosť svojej obrany. Z priloženej fotodokumentácie vidno, že obeť mala na tvári šatku, aby nemohla kričať, krvácala z nosa a mala hematómy v oblasti nosa a ľavého oka. Išlo teda o obzvlášť surový alebo trýznivý spôsob spáchania skutku, ktorý by mal byť právne posúdený ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a trestné stíhanie nepremlčané. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preto navrhla, aby zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol v súlade s návrhom prokuratúry podľa § 22 ods. 1 zákona o EZR o vykonaní predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu. Sťažnosť prokurátorky bola 14. júna 2017 zaslaná na vyjadrenie vyžiadanej osobe a obhajcovi. Vyžiadaná osoba vo vyjadrení poukázala na prípis krajského súdu z 27. apríla 2017, ktorým súd vyzval krajskú prokuratúru na zabezpečenie dodatočných informácií od rakúskych justičných orgánov. Jedna z otázok smerovala k uvedeniu známych skutkových okolností svedčiacich pre surový alebo trýznivý spôsob spáchania skutku. V prípade postupu v súlade so sťažnosťou prokurátorky by sa len zopakovala tá istá otázka, pričom rakúske orgány k tomu uviedli, že v byte usmrteného boli zaistené stopy DNA a stopy po odtlačkoch prstov vyžiadanej osoby. Z ohliadky miesta činu je zrejmé, že usmrtený bol lepiacou páskou spútaný vzadu na chrbte, bol týraný a napokon dopichaný nožom. Krajský súd takéto konštatovanie vyhodnotil ako nedostatočné pre subsumovanie objektívnej stránky pod kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci vyžiadaná osoba poukázala na argumentáciu uvedenú v jej skoršom vyjadrení z 12. mája 2017. Zároveň najvyššiemu súdu navrhla sťažnosť krajskej prokuratúry zamietnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistil, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote. V súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a dospel k takému záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Z ustanovenia § 22 ods. 7 zákona o EZR vyplýva, že proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť prokurátora pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený zákon o EZR, a táká sťažnosť má odkladný účinok. Podľa § 23 ods. 1 zákona o EZR vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmietne, aka/ sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,b/ vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vyneseneý,c/ vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,d/ skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,e/ vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebof/ súd na základe postupu podľa § 21a rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu (zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v

Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov). Podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona kto iného úmyselne usmrť, potresce sa odňatím slobody na desať až pätnásť rokov. Podľa § 219 ods. 2 citovaného zákona sa odňatím slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočným trestom páchatel potresce, ak spácha čin uvedený v odseku 1a/ na dvoch alebo viacerých osobách, b/ obzvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom, c/ opätovne, d/ na osobe mladšej ako pätnásť rokov, e/ na verejnom činiteľovi pri výkone alebo pre výkon jeho právomoci, f/ v úmysle získať majetkový prospech alebo v úmysle zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky. Podľa § 67 ods. 1 citovaného zákona trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je a/ dvadsať rokov, ak ide o trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť výnimočný trest, b/ desať rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej desať rokov, c/ päť rokov, ak je horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody najmenej tri roky, d/ tri roky pri ostatných trestných činoch. Podľa § 67 ods. 3 citovaného zákona premlčanie trestného stíhania sa prerušuje/ vznesením obvinenia pre trestný čin, o premlčanie ktorého ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi policajného orgánu, vyšetrovateľa, prokurátora alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchatel'a, alebo b/ ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe trestný čin nový, na ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave podala 26. apríla 2017 pod č. k. KPtm 28/17/1100-28 návrh na vykonanie predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu. Súd prvého stupňa pred rozhodnutím podrobne skúmal splnenie podmienok, za ktorých bol európsky zatýkací rozkaz vydaný, skutok, pre ktorý bol vydaný, podradenie pod niektorú z kategórií trestných činov podľa § 4 ods. 4 zákona o EZR, dodatočné informácie zo štátu pôvodu s priloženou fotodokumentáciou, dôvody odmietnutia a dospel k správne záveru o nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu pre premlčanie trestného stíhania podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Predovšetkým je potrebné prisvedčiť správnosti zhodného posudzovania právnej kvalifikácie zo strany krajského súdu a prokuratúry podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, ktorý je pre vyžiadajú osobu priaznivejší. V spornej časti sa najvyšší súd stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu, nakoľko z dodatočných informácií poskytnutých štátom pôvodu nie je možné jednoznačne vyvodiť záver o obzvlášť surovom alebo trýznivom spôsobe spáchania skutku. Na uvedené nemá vplyv ani stručné konštatovanie štátu pôvodu, že usmrtený bol týraný, pričom ani z predloženej fotodokumentácie takáto skutočnosť bez bližšieho odôvodnenia nevyplýva. Spútanie rúk a omotanie šatky cez ústa na zamedzenie odporu obeť, resp. privolania pomoci sa nevymyká z bežného rámca spáchania trestného činu vraždy. Hematómy v oblasti nosa a ľavého oka neboli štátom pôvodu vysvetlené, resp. na ne štát pôvodu ani nepoukazoval. V tejto súvislosti najvyšší súd odkazuje na podrobnú argumentáciu krajského súdu, s ktorou sa v plnom rozsahu stotožňuje. K námietke prokurátorky o možnosti opätovného vyžiadania dodatočných informácií je nutné poznamenať, že nie je povinnosťou súdu opakovane dopytovať štát pôvodu, kým nezíska informácie odôvodňujúce vydanie slovenského štátneho občana do cudziny. Krajský súd postupoval zákonne v intenciách ustanovenia § 22 ods. 1 veta druhá zákona o EZR, keď sa prostredníctvom prokuratúry obrátil na rakúsku stranu, pričom sa dopytoval aj na skutkové okolnosti svedčiace o surovom alebo trýznivom spôsobe spáchania skutku. Napriek presnej špecifikácii otázky, rakúske justičné orgány oznámili len strohé fakty bez ich podrobnejšieho odôvodnenia. Neobstojí pritom tvrdenie prokurátorky, že rakúska strana je len na začiatku dokazovania, preto treba vychádzať z dôkazov, s ktorými slovenská strana disponuje. Od spáchania skutku uplynulo takmer 19 rokov, preto je nepredstaviteľné, že by rakúske justičné orgány nedisponovali bližšími informáciami o spôsobe a prevedení spáchania skutku (ktorá z rán bola smrteľná, či obeť bolo pred smrťou ubližované a akým spôsobom) napr. z pitevnej správy. Zaslanie podrobných a relevantných informácií by malo byť v plnom rozsahu v záujme štátu pôvodu, preto nie je namieste nútiť krajský súd k zisťovaniu prípadných ďalších existujúcich skutočností vzťahujúcich sa na preukázanie obzvlášť surového alebo trýznivého spôsobu vykonania skutku. Pri absencii iných skutočností odôvodňujúcich použitie obzvlášť surového alebo trýznivého konania krajský súd skutok správne právne kvalifikoval podľa slovenského Trestného zákona ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona. Za uvedený trestný čin Trestný zákon v osobitnej časti stanovuje trest odňatia slobody s trestnou sadzbou od desať do pätnásť rokov. V zmysle § 67 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu, ktorého horná hranica trestnej sadzby je najmenej desať rokov, zaniká uplynutím desaťročnej premlčacej doby. V danom prípade premlčacia doba uplynula 9. septembra 2008, pričom do jej uplynutia nebol rakúskymi

justičnými orgánmi uskutočnený úkon, ktorý by v zmysle § 67 ods. 3 Trestného zákona premlčaciu dobu prerušil. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd sťažnosť prokurátorky Krajskej prokuratúry v Bratislave podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.